

Podul cu frunze

Daniel Vișan-Dimitriu

Pe vechiul pod și-au scuturat salcâmi
și ultimele frunze care știu
că-n primăvară îi era fântânii
de dincolo, un drum ... de-acum pustiu.

Pe-atunci, scăldate-n razele de soare,
de-un verde ce râdea sub adieri,
păreau că-n fericire, iubitoare,
vor străluci în multe primăveri.

Se-adună, tremurând, în vântul rece,
la marginea uitării, pe un pod,
murind încet, dorindu-și, doar, să plece,
din lumea care,-acum, le scaldă-n glod.

La vechiul pod, chiar gândul se oprește,
privindu-l trist, doar uneori cu dor,
se-ncruntă, se întoarce și pornește
spre alte locuri și c-un altfel zbor.

Sunt două lumi, legate altădată,
cântate în poeme de-un rapsod
pe drumul care îl ducea odată
prin lumi unite printr-un simplu pod.